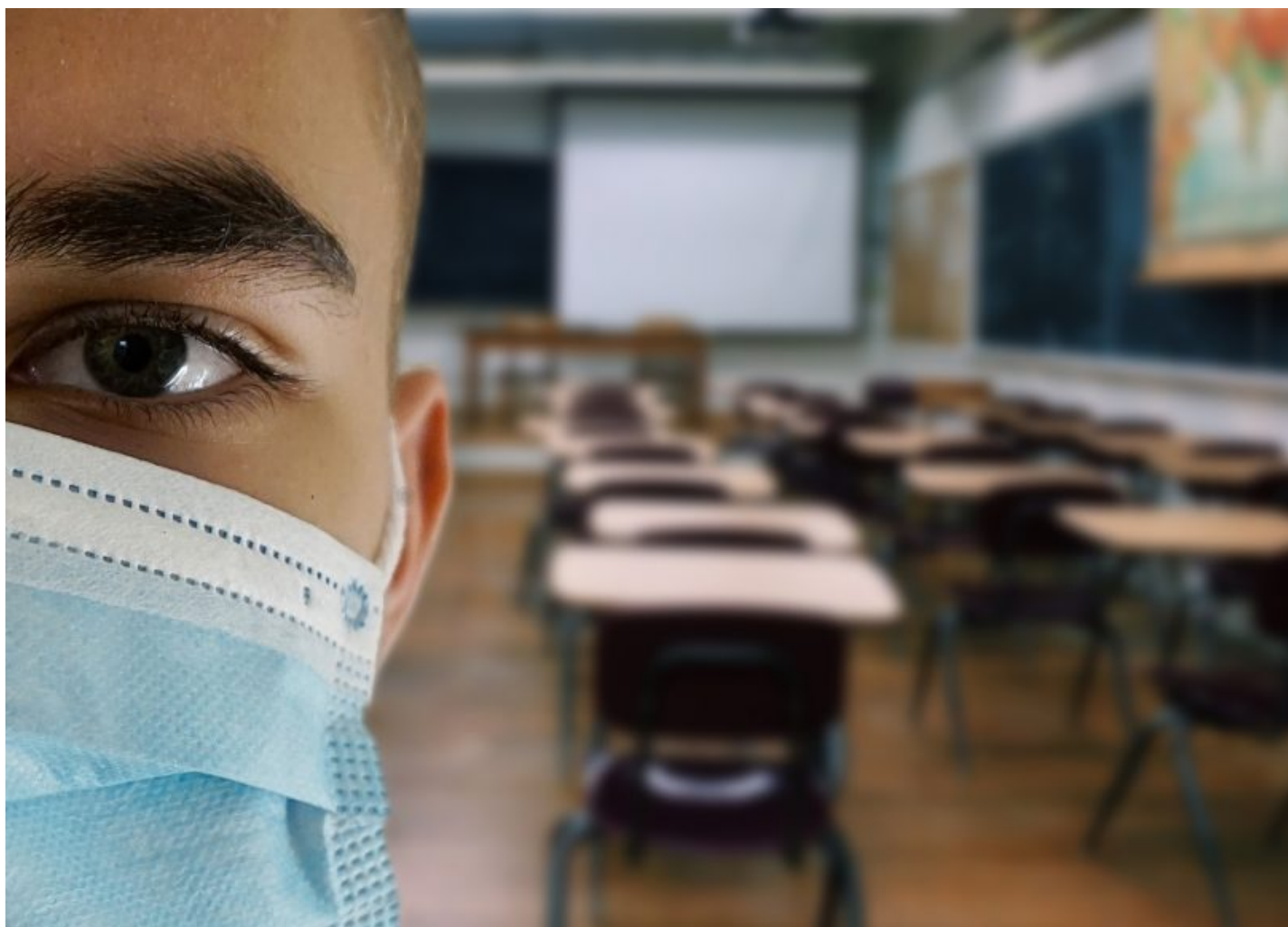

[Naslovnica](#)[Novosti](#)[Udruge](#)[Zdravlje](#)[Regulative ▾](#)[Priče ratnika](#)[Povijest ▾](#)[O nama](#)[Izdvojeno](#) • [Zdravlje](#)

Škola na daljinu i „novo normalno“ kod djece s teškoćama u razvoju u redovnim razrednim odjelima

26. listopada 2020. • by • Dora Marinić

Usljed pandemije koronavirusa obrazovni sustav i svi njegovi dionici bili su prisiljeni na **brze reakcije** i korijenite promjene kako bi se **obrazovanje moglo neometano nastaviti**. Veća **digitalizacija** obrazovnih sadržaja i prije početka pandemije omogućila je relativno brzu organizaciju škole na daljinu. S odmakom od nekoliko mjeseci sigurno možemo zaključiti da je puno veći **utjecaj na uspješnost obrazovnih ishoda imao angažman pojedinaca**, a posebno kada govorimo o učenicima s teškoćama u razvoju u redovnim razredima. U današnjem članku donosimo važnost **individualnog angažmana u izazovima s kojima su se suočila djeca s teškoćama u razvoju iz redovnih razrednih odjela**.

Djeca s teškoćama u razvoju, ovisno o rješenju o obliku školovanja, **u redovnim razredima mogu pohađati prilagođen ili individualizirani program, sa ili bez pomoćnika u nastavi**. Svakako, svakom od ove djece potreban je dodatni pristup nastavnika kako bi maksimalno mogli pratiti tijek školskog sata. Jasno nam je da je u uvjetima škole na daljinu, sva ta **dodatna podrška pala na roditelje**.

Veći broj zaposlenih roditelja prebačen je na rad od kuće, no dio njih je ipak, radi prirode posla, odlazio na radno mjesto. **Roditelji djece s teškoćama u razvoju svoje su radno vrijeme i obaveze mahom prilagođavali tijeku i praćenju škole na daljinu** jer ova djeca većinom nisu bila u mogućnosti pratiti samostalno nastavne sadržaje. Izrada individualiziranih i prilagođenih materijala ovisila je isključivo o angažmanu i volji nastavnika. **Što su sadržaji koji je učenik dobivao njemu prilagođeniji, angažman roditelja, iako neizostavan, trebao je biti znatno manji**. S ovim dijelom škole na daljinu **pretežno su zadovoljniji roditelji djece s teškoćama u nižim razredima osnovne škole**, što zbog jednostavnije komunikacije samo s jednim učiteljem, a što zbog njihove bolje povezanosti s učenicom.

Nažalost, **iskustva roditelja učenika viših razreda su prilično podijeljena, odnosno ovise od nastavnika do nastavnika**. Dok su neki nastavnici redovno pripremali i slali posebne i prilagođene sadržaje učenicima, dio njih ipak to nije činio. Roditelji su tako osim svojih primarnih roditeljskih uloga, morali biti nastavnici, ali i stručnjaci koji prilagođavaju nastavne sadržaje za svoju djecu.

Određen broj roditelja, koji nisu na raspolaganju imali pomoćnike u nastavi, **prilagodbu nastavnih sadržaja i vođenje djeteta kroz proces škole na daljinu plaćao je privatno**. Iako se i ovdje radilo o online načinu rada, roditelji izvještavaju kako je to olakšalo sam proces praćenja nastava i usvajanje novih znanja. Stručnjaci koji su na ovaj način radili s djecom također izvještavaju o tome da je angažman vezan uz djecu s teškoćama ovisio od nastavnika do nastavnika, a da je sam rad bio puno lakši s učenicima nižih razreda i njihovim učiteljima. Generalno, također **izvještavaju kako su se djeca s teškoćama relativno brzo privikla na novu situaciju te da problema s izvršavanjem zadataka nije bilo**. Razlog tomu, dijelom, možemo pronaći u činjenici da su sva djeca s teškoćama i u redovnim okolnostima uključena u dodatni individualni pedagoški rad nakon škole.

Najveći problem sigurno je smanjena izloženost socijalnim kontaktima, koji su za djecu s teškoćama u razvoju od posebnog značaja. Posebno se to osjetilo kod djece viših razreda. Dok su njihovi vršnjaci koristili društvene mreže i bez većih problema kontaktirali, za velik broj djece s teškoćama to je predstavljalo prepreku. **Posebni poticaji za komunikacijom s vršnjacima bili su i jedan dodatan segment na kojem su roditelji i stručnjaci morali raditi.**

Učenici s teškoćama generalno nisu nezadovoljni sa školom na daljinu. Oni su to, kao i druge zadatke, shvatili kao obavezu koju je potrebno odraditi. Ipak, **izražavaju zadovoljstvo radi ponovnog povratka u školu.** Kako kažu, ovako je ljepše i normalnije. Čak im ni „novo normalno“ ne predstavlja problem. U redu im je. Samo da su zajedno, prijatelji i nastavnici, a roditelji da i dalje budu mama i tata sa svojim starim ulogama.

*Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije

O autoru

Dora Marinić

Magistra edukacijske rehabilitacije. Vlasnica obrta Sinapsus, kabineta za edukacijsko-rehabilitacijsku podršku. Voli povijest, prirodu i životinje. Slobodno vrijeme provodi putujući i otkrivajući skrivene kutke Lijepe naše.

[Pogledaj sve objave](#)